

MAGISCHE VUISTREGELS

9 maart 1973

Goedenavond, vrienden.

Daar wij niet alwetend of onfeilbaar zijn, wordt u verzocht zelfstandig na te denken over al wat besproken wordt. Ons onderwerp, in het begin van het jaar door uzelf gekozen, behandelt heden:

MAGISCHE VUISTREGELS

Laat ons vooraf enige punten stellen:

- a. Magie op zich is een vorm van wetenschap. Zij kan bestudeerd worden. Daar een zeer groot deel van deze wetenschap in de praktijk echter berust op emotionele en innerlijke waarden van de mens, kan zij ook langs een andere - suggestief intuïtieve - weg benaderd worden.
- b. Elke regel die voor de magie wordt gesteld, geldt buiten de normale logica. Logica en normale beredeneringswijzen zijn in het wezen van de magie niet aanwezig, tenzij men uit wil gaan van een grote reeks stellingen die elk op zich onlogisch en onbewijsbaar zijn.
- c. Een vuistregel in de magie is een vereenvoudiging, waardoor het mogelijk is bepaalde magische krachten aan te wenden of bepaalde magische ontwikkelingen te begrijpen, zonder dat daarbij het geheel van alle betrokken invloeden wordt weergegeven en alle mogelijke procedures worden aangeduid.

Wanneer ik dus met u zal spreken over magische vuistregels, zo tracht ik u een inzicht te geven in eenvoudige regels, die niet altijd zullen gelden, maar voor een doorsnee mens wel bruikbaar zijn om te komen tot een beperkte toepassing van de magie. Indien u meent dat dit onvoldoende is, kunt u na de pauze om verdere gegevens vragen.

Een eerste regel: Al wat in mij bestaat en gelijk is aan hetgeen buiten mij bestaat is identiek. Ik draag dus al datgene wat ik mij voor kan stellen, als buiten mij bestaande in mijzelf en kan het in mijzelf geheel beïnvloeden of veranderen. Alles wat gelijk is aan de voorstelling die ik in mij hanteer, zal dan vanuit mijn wezen een invloed ondergaan, die een verandering als ik in mijzelf voorstelde, zal bevorderen. Dit is betrekkelijk eenvoudig: Wanneer je in jezelf een voorstelling weet op te bouwen van iets, wat je kent en de voorstelling voor t.m. 9/10 juist is, kun je aannemen dat wat je in je draagt gelijk is aan de gekozen mens, plant, voorwerp of dier. Wanneer je dan in de voorstelling die je hebt opgebouwd, een verandering teweegbrengt, zul je daarmee een tendens tot verandering doen ontstaan bij die mens, die plant, dat voorwerp, of dier. Deze regel is eenvoudig genoeg en is voor de meer eenvoudige experimenten zonder meer te gebruiken. Wel vergt zij enige oefening van het voorstellingsvermogen en natuurlijk ook een juiste waarneming - wat bevordert kan worden door het oefenen van het waarnemings- en herinneringsvermogen.

Een tweede regel in de magie luidt: Daar alles kracht is en alles uit dezelfde kracht is, is elk beroep op de oerkracht, zoals wij deze in ons beseffen, gelijktijdig een beroep op alle verschillende krachten, die overal optreden. Of wij deze krachten nu benoemen of niet, zij zullen door dit beroep werkzaam worden en kunnen door ons met wil en voorstelling gedirigeerd worden, zodat zij helpen de door ons begeerde veranderingen tot stand te brengen. Dit geldt echter - en dit is een beperking - voor al wat leeft. Het geldt dus in de praktijk niet voor bv. mineralen e.d., waaraan wij geen leven toekennen. Op zich is deze regel ook weer heel eenvoudig: Er is een goddelijke kracht.

De wijze, waarop ik mij op die kracht zal beroepen is niet belangrijk, wanneer ik die kracht maar kan aanvaarden. Wanneer ik daarnaast nu die kracht op een ander probeer te richten, zo zal deze kracht ook daarop inwerken. Daar echter door mijn oproep mijn poging om met die kracht te werken, daarin een intentie is gelegd, zal die intentie worden overgebracht. Het voordeel hierbij is wel, dat de magiër alleen de concentratie plus de wil dient op te brengen, maar dat niets van zijn eigen krachten wordt genomen, zodat alle krachten die hij richt in wezen buiten hem om gaan.

Een derde punt, dat ook al interessant is, vooral voor degenen die zich met meer rituele magie bezig willen houden, is de volgende vuistregel: Zodra een naam of een symbool door mij wordt beschouwd als de volledige weergave van een door mij gekende of voorgestelde kracht, zal door het noemen van die naam of het gebruiken van het symbool deze kracht onmiddellijk manifest worden en dit overal, waar krachtens woord of symbool die kracht wordt geroepen en gericht. Ook al eenvoudig. Er zijn natuurlijk mensen die de voorkeur geven aan bepaalde namen. Zij roepen dan b.v. tot Messiah, Tetragrammaton, Ia, Yaweh, Yot e.d. Er zijn zeer vele namen. Elk van deze namen heeft natuurlijk een eigen betekenis en bezit bovendien een eigen klankwaarde. Maar magisch zijn dergelijke namen zonder enige inhoud, tenzij dezen voor ons met een bepaald begrip verbonden zijn.

Hetzelfde geldt natuurlijk voor een symbool. Wanneer u bijvoorbeeld een kruis hanteert, zoals sommige christenen doen, om daarmee een bepaalde kracht uit te stralen en u gelooft werkelijk in dit kruis, zal daarvan ook kracht uitgaan. Op het ogenblik dat het kruis voor u geen zeer bijzondere betekenis heeft en u daarmee geen emoties verbindt, zal het geen enkele betekenis hebben, er zal niets van uitgaan en er zal dus niets door kunnen gebeuren. Correlli zegt op een gegeven ogenblik: Waar de priester voorgaat, kan de duivel rustig volgen. Wanneer een priester niet geheel gelooft en niet gevoelsmatig één is met de heiligheid van het door hem beledene, zo is die kracht ook niet aanwezig, zover het deze priester betreft. Gelooft de man echter wel geheel in alles, wat hij is en predikt, dan zal geen duivel geen slechte of negatieve invloed in zijn nabijheid op kunnen treden, tenzij deze door hemzelf geroepen zou zijn.

In de meer rituele magie kennen wij vele impedimenta. Hiervoor geldt in het algemeen: Datgene, wat ik met grote zorg en bijzonder grote concentratie heb voorbereid of toebereid, is altijd voor mij meer werkzaam dan een op zich mogelijk beter product van een ander. U zult zich afvragen, wat hiermee wordt bedoeld. Wel, denk nu eens aan een magische staf of toverstaf. Wanneer je die zelf maakt, zo moet je de ringen draaien, polijsten en graveren, je moet het hout bewerken, alles bewieroken enz. enz. Je moet er bepaalde gebeden en spreken over zeggen. Dit alles kost natuurlijk veel tijd en werk. Wat je dan uiteindelijk als resultaat hebt, zal mogelijk niet bepaald mooi zijn. Een ander kan het waarschijnlijk veel beter doen, inclusief zelfs alle bezweringen en incantaties. Maar voor jou is de eigen concentratie dan niet zo gericht op het voorwerp als het geval zou zijn wanneer je het zelf gemaakt zou hebben. In het laatste geval is het a.h.w. een verlengstuk van je eigen wezen geworden. Dit geldt natuurlijk niet alleen voor een toverstaf, maar zal zelfs gelden voor een medicament, wat je klaarmaakt. Een ander kan mogelijk de medicijn beter klaar maken dan jij. Indien je dit echter doet met volle concentratie en redelijk juist, wordt hierin iets van je eigen persoonlijkheid en intenties vastgelegd. Dit betekent dan een grotere werkzaamheid.

Verder stelt men: Magie kan bedreven worden vanuit een weten. Maar hij die weet, zal alles moeten weten. Wanneer je, uitgaande van het weten, ook maar op één enkel punt faalt, zullen de uitkomsten van je streven geheel anders zijn dan je zelf wenst of verwacht. Dit kan voor degenen die alles geheel vanuit de rede willen benaderen, van belang zijn. Je dient dan ook elk detail geheel juist te hebben. Wanneer je bv. een ingewikkeld diagram maakt en verstandelijk werkt, zal een fout in een enkel haaltje reeds het geheel waardeloos maken, of een geheel andere werking tot stand brengen, dan je verwacht had.

Hier staat echter het volgende tegenover: Wanneer je uitgaat van een innerlijk besef, je beroepende op de hoogste krachten die voorstelbaar zijn voor jou en zo je magische werk volbrengt - intuïtief, je niet beroepende op kennis en weten - zal het mogelijk zijn een juist

resultaat te krijgen, daar instelling en harmonieën in jou dan compenserend optreden t.a.v. alle fouten of onvolledigheden in ritus, tekening e.d.; dit geldt voor alle bezweringen, amuletten enz.

Ook dit is begrijpelijk: de magie is de weerkaatsing van een andere wereld. Wanneer je een amulet neerschrijft, is dit op zich niets waard. Wanneer je echter een amulet zo neerschrijft dat het een symbool van kracht is geworden, of een band weergeeft tussen jou en een ander, dan wel beiden, zo is dit de werkelijke betekenis ervan. Wanneer je alles geheel volgens de regels probeert te doen, zal elk falen, ook al bemerk je dit bewust niet, onbewust geregistreerd worden door je. Je wijst dus het onvolledige of onjuiste ergens af. Op het ogenblik dat je met intuïtieve krachten werkt, is het uiterlijke niet meer bepalend. Het is eerder een nevenproduct, een schets van iets, wat elders voor jou bestaat. Dit laatste wordt aanvoeld en is het belangrijkste voor je. Daaruit komen dan ook resultaten voort.

Een paar vuistregels, die erg kort zijn, volgen nu:

Alles wat ik in mijzelf als mogelijk erken, kan ik mogelijk maken. Hoe dat zit? Eenvoudig: Wanneer je denkt dat iets niet zal gaan, moet je daaraan in de magie niet beginnen, want je behaalt dankzij deze instelling zeker geen resultaten.

Een andere regel, even kort en duidelijk, stelt: Al wat beneden bestaat, is een weerspiegeling van hetgeen boven is. Dit is dus niet de tabula smaragdis die nog andere betekenis heeft, maar eenvoudig een vuistregel. Wanneer hier iets denkbaar is of kan bestaan, moet het een deel zijn van het totaal van de schepping, daar er niets kan bestaan, wat niet in God bestaat. Wij kunnen ons dan op God beroepen. Wat weer betekent, dat het mogelijk is en te verwezenlijken moet zijn.

Zoals u ziet, is dit alles nogal eenvoudig. U had dit alles eigenlijk best zelf kunnen weten - als u het al niet wist. Nu een paar regels die wat ingewikkelder lijken. Dezen houden zich vooral bezig met de mens zelf.

Wanneer ik de wenselijkheid van een vaardigheid erken, zal ik deze eerst zelf - dus lichamelijk - moeten verwerven. Het gebruik van de vaardigheid na de verwerving is dan echter niet meer gebonden aan stoffelijke beperkingen.

Om duidelijk te maken, wat hiermee wordt bedoeld: Wanneer u bv. een geheugentest wilt winnen, zult u moeten leren het geheel te bezien en te onthouden. Dan kun je een heel blad in je opnemen, zonder hetgeen erop staat, afzonderlijk ter kennis te nemen. Later kun je dit gehele blad dan weer voor ogen halen en aflezen wat erop geschreven staat. Dit moet je dus leren. Dit is een training. Maar nu het vreemde: Wanneer je zover bent gekomen dat dit bereikbaar is, zou je ook kunnen kijken naar een verbrand blad papier of zelfs naar de as daarvan en je voorstellen wat het geweest is. Dan kun je lezen wat feitelijk op het blad gestaan heeft. Hoe vreemd het ook lijkt, het is een vorm van paragnosie, die je zelf kunt verwerven, maar waarvoor je eerst de bekwaamheid moet bezitten om een geheel in je op te nemen en het dan later rustig af te lezen.

De volgende regel ligt in dezelfde grootorde: Wanneer ik mijn bewustzijn van mijzelf kan uitschakelen of beperken is het mogelijk de invloeden te lezen die buiten mij bestaan. Ik zal dezen echter niet tot werkelijkheid kunnen maken of tot uiting kunnen brengen, zonder daarvoor een brandpunt te vinden.

Mogelijk vraagt u zich nu af, waaraan ik wel begin. Maar juist deze vuistregel is al heel oud, meer dan 10.000 jaren zelfs. Zij is o.m. de basis geweest van het lezen van de toekomst in lever en darmen van dieren. Toch is het nogal eenvoudig, wanneer je even nadenkt. Het gaat hier niet alleen om de kwestie wat je in jezelf kunt ontvangen, daar je het ook nog naar een redelijk vlak dient terug te brengen. Een mens is nu eenmaal een eigenaardig wezen: Hij heeft een oorzaak nodig voor het redelijk kenbaar worden van de dingen.

Lezen in koffiedik, theebladeren, gebruik van allerhande waarzegkaarten, horoscopie vormen een brandpunt als bedoeld werd. Wanneer dit brandpunt aanwezig is kun je schouwen in de tijd, daarin zowel terug als voortgaande, omdat je niet meer hoeft te denken aan jezelf en je voor te stellen, dat het Ik terug of vooruit in de tijd gaat. Je omzeilt de moeilijkheden met een stellen, dat je zelf normaal in eigen tijdsbewustzijn bestaat, maar dat bepaalde dingen je iets zeggen omtrent verleden en toekomst. Het is dus een afschuiven van eigen verantwoordelijkheid en een a.h.w. vervreemden van de eigen persoonlijkheid door het gebruik van middelen die een brandpunt vormen voor een besef, wat de werkelijkheid van eigen wezen kan ontkennen.

Hier volgt een Tibetaanse vuistregel die in dit verband ook veelbetekenend is: Wanneer een mens zijn eigen beperkingen te goed beseft, zal hij vanuit zich een voorstelling op dienen te bouwen en te benoemen, waaraan hij alle mogelijkheden toeschrijft, die hij zelf niet bezit.

Door zich te beroepen op dit door hemzelf gebouwde beeld, kan hij zijn eigen beperkingen en begrenzungen dan overschrijden. Wat betekent, dat wij vaak ons eigen besef van onze beperkingen niet kunnen overwinnen. Maar als God, de engelen, de heiligen of wie dan ook, je zouden helpen, zou het wel mogelijk zijn boven eigen erkende mogelijkheden te presteren. Wat betekent dat de grens van het onmogelijke verschuift of zelfs geheel weg kan vallen. In Tibet heeft men dit alles ontwikkeld tot een scholingssysteem, waarbij je een dubbel op dient te bouwen tot het voor jou een geheel kenbare en zelfstandige werkelijkheid wordt die je dan later weer moet afbreken.

Voor u komt de regel echter op het volgende neer: Wanneer er iets is, wat voor u werkelijk nodig is, wat u werkelijk met uw gehele wezen noodzakelijk of belangrijk acht, zo kunt u dit vaak zelf niet geheel waar maken. U zegt immers dan tot uzelf: "dit kan ik niet". Stelt u nu: God helpt mij, u maakt een bedevaart en gelooft zo de hulp van een ander te verkrijgen die machtiger is, of zelfs wanneer u meent uw begrenzungen te overwinnen door bv. drie malen met de hand in een plas te slaan, dan worden uw mogelijkheden aanmerkelijk groter en gebruikt u ook gaven en eigenschappen, die u bewust bij uzelf nooit hebt gekend.

Een vuistregel, die in dit verband ook van belang is, luidt: Ik kan slechts datgene werkelijk waarmaken, wat ook voor een ander waar kan zijn.

Begrijpelijk: Wanneer u een ander wilt genezen en die ander gelooft niet dat dit mogelijk is, zo kunt u iemand wel tijdelijk beter maken - zoveel kracht heb je gemeenlijk dan wel - maar u kunt niet het beeld van de ziekte uit hem wegnemen. Dat kan de persoon in kwestie alleen zelf. U moet er dus rekening mee houden dat iemand in een dergelijke situatie ook in de mogelijkheid van zijn genezing dient te geloven of te gaan geloven, omdat hij anders niet werkelijk en geheel te genezen is.

Wanneer je mentaal getraind bent en een boodschap over een grote afstand naar een ander wilt zenden, zo kun je dit theoretisch naar praktisch eenieder doen. Vooral wanneer je in dergelijke gevallen rekening houdt met de perioden, waarin zo iemand bijna slaapt of bijna weer wakker zal zijn. Dan kun je gemakkelijk telepathische boodschappen over de gehele wereld zenden. Maar indien de ontvanger nu reageert met een: Dit kan niet, dit is niet waar, zo zal hij niet reageren en is het dus alsof de boodschap niet zou zijn overgebracht.

Daarmee heb ik dan mijn eerste reeks vuistregels wel ongeveer afgewerkt. U zult begrijpen, dat je in de magie alles heel erg technisch kunt gaan benaderen en beschouwen. Magie berust vooral wanneer wij de meer rituele kant uitgaan, nu eenmaal op een zekere techniek. Maar ook dan blijft de mens zelf de kern van al die techniek. Zeker, wanneer ik gebruik maak van bepaalde aromatische oliën en die laat branden in juist geplaatste lampen, ontstaat er een sfeertje dat ook eigen mogelijkheden van de magiër kan beïnvloeden. Wanneer je bepaalde kruiden verbrandt op een houtskoolbekken, ontstaat een wolk rook waarin van alles aanwezig is. Voor het beste resultaat zou men eigenlijk zo vers mogelijke kruiden moeten gebruiken, opdat in de dampen ook waterdamp aanwezig is. Hierdoor kan inderdaad een demon of geest zich gemakkelijker manifesteren. Dit is zeker waar.

Maar dit alles zou geen enkel resultaat geven, wanneer de mens zelf daarbij niet werkte en aanwezig was. De mens is het agens, de werkelijk werkzame, al het andere dient slechts om het werken gemakkelijker te maken.

Wanneer een magiër zich tegen een demon of geest wil verdedigen, zo kan hij dit natuurlijk doen met geestendolk en geestenzwaard - waarbij hij dan dient te weten, dat de dolk alleen dient als verdediging, terwijl het zwaard een dreiging, een soort geestelijk aanvalswapen is. De kracht van je geest is daarmee dan gericht, treedt toe naar buiten, terwijl dezelfde kracht bij het gebruik van de dolk eerder een soort schild rond de persoon vormt. Het is natuurlijk erg prettig, wanneer je zo een mogelijkheid tot reageren op geestelijk vlak hebt. Maar wanneer u in uzelf ingesteld bent op verdediging en u maakt een gebaar of gebruik zelfs een onzichtbaar symbool, dan is de verdediging evengoed en sterk aanwezig. En wanneer u vanuit uzelf de kracht van een aanval weet te denken of voor te stellen door bv. te denken dat vanuit uw voorhoofd een soort laserstraal van kracht naar de aanvaller gaat, dan is dit een wapen dat even krachtig is, beter is dan het geestenzwaard.

Dus, beste vrienden, wanneer u zich al bezig wilt houden met magie, moet u het volgende goed onthouden: Alles wat je bij de magie gebruikt, is en blijft hulpmiddel zonder eigen werking of betekenis. Het agens, het werkende principe in het geheel, ben je steeds zelf. Je kunt dus wel zelf zonder hulpmiddelen werken, maar niet zonder eigen juiste instelling en eigen juiste kracht. Waarbij de laatste uitdrukking u mogelijk doet vragen, of de mens dan ook onjuiste kracht kan bezitten. Er is een regel die ons bij een juister begrip hiervoor kan helpen, ook al is dit een regel die zeker lang niet altijd in toepassing is te brengen. Algemeen kunnen wij echter wel deze regel als redelijk juist beschouwen: Op het ogenblik, dat ik mijn eigen kracht ervaar als deel van de totaliteit of een antwoord op de totaliteit, is het een juiste en bruikbare kracht. Op het ogenblik dat ik mijn krachten echter beschouw als iets, wat mij afzondert van het geheel, zo mij afsluitende van het geheel en de goddelijke kracht, zo zal wel kracht aanwezig blijven, maar deze is dan een negatieve of kwade kracht geworden.

Elke mens beschikt over beide krachten en eenieder gebruikt beide krachten onbewust. Indien men de positieve krachten bewust weet te gebruiken, zo ontstaat als vanzelf ook een betere beheersing van de z.g. negatieve kracht en zal de mens hierdoor in staat zijn zich tegen elke duistere kracht te beschermen, zonder daarbij ooit geïsoleerd te worden van de Lichtende wezens en krachten, die rond hem zijn. Dat is dan wel een hele mond vol, maar toch een duidelijke regel naar mijn mening. Het is natuurlijk jammer dat vuistregels niet allen zo kort en bondig zijn, dat u deze nu meteen kunt onthouden. Maar aan de andere kant: deze regels bestaan nu eenmaal in deze vorm. Zou ik die gaan vertalen en korter gaan maken, dan zouden zij minder duidelijk en dus ook minder waard zijn.

Voor u is het voorgaande wel duidelijk: Op het ogenblik dat u zich afsluit, niet van een bepaalde kracht alleen, maar van alle krachten, gebruikt u negatieve krachten. U zult ook dan nog vaak het vermogen hebben krachten die rond u zijn, tot u te trekken en die te gebruiken om er mee te werken. De afsluiting is dus geen algeheel feit, maar voor uzelf is het gevoel van afgesloten zijn aanwezig. U verwerpt daardoor alles, wat niet overeenstemt met uw eigen denken en voelen en neemt geen intuïtieve en andere waarden meer op. Zelfs indien u zo iets goeds tot stand zou brengen voor anderen, is het gevolg van deze werking voor u nog steeds schade.

Een typische vuistregel, die niet geheel onder de magie gerekend mag worden, behoort tot de eerste periode van de Franciscanen en werd ook door hen gehanteerd, voor er van een Orde sprake was. De regel luidt: Wanneer je intens gelooft, antwoordt alles. Ook voor u kan dit belangrijk zijn. Je moet intens geloven. Dit is een innerlijke toestand, die grotendeels emotioneel is. Het rationele is bijna geheel uitgeschakeld en blijft alleen nog over als een middel tot formulering, waardoor het innerlijke kan worden aangeduid. Wanneer dit geloof volledig is, is hierdoor ook een algehele harmonie bereikt met elke kracht die in het geloof zelf gesteld wordt, of zelfs maar aanwezig zou kunnen zijn. Dit laatste, omdat uw formulering niet bepalend is, maar alleen de harmonie, die u bereikt. En daarmee kun je dan inderdaad alles doen.

Een wat griezeliger stelling vinden wij terug bij Geber, een Arabier. Deze hield zich o.m. met alchemie en chemie bezig en stelde: Wij kunnen elke materie in elke andere materie veranderen, daar alle vormen van materie bestaan uit twee bestanddelen, hij noemt dezen dan zwavel en kwik. Verder stelt hij: zo zijn ook wij opgebouwd. Ik grijp nu naar een van de minder bekende delen van zijn werk. Hij stelt, dat in de mens kwik moet worden gezien als variabele of levende materie, terwijl de zwavel vormgevend is en de essentie van het leven is. Wanneer ik mijn eigen materie schenk of mijn eigen levenskracht schenk aan dode materie, zo gaat hij verder, kan ik deze veranderen. Ik doe dit krachtens mijn eigen wezen en bind zo verschillende delen materie tot een nieuw geheel.

Zijn alchemie is dus zeker geen beginnende chemie zonder meer, want in bepaalde processen is voor hem in de eerste plaats weer de innerlijke mens betrokken. Ik zou het geheel van zijn stellingen willen herleiden tot een eenvoudiger vuistregel: Elke mens bestaat hoofdzakelijk uit twee waarden die elk eigen harmonische mogelijkheden bezitten: De stof en de geest. In het eerste geval beroept de mens zich op harmonische mogelijkheid, in het tweede geval op zijn origine. Beide waarden zijn, maar in verschillende verhoudingen, overal aan te treffen. Wanneer wij deze krachten aan anderen of het andere willen overdragen, zullen wij de ander of het andere hierdoor veranderen.

Het is hierbij belangrijk te weten, welke kracht en in welke mate wij deze dienen te gebruiken, want alleen zo kunnen wij tot een beheerste verandering komen. De praktijk hiervan is het volgende: Je kunt je altijd beroepen op je stoffelijke en geestelijke kwaliteiten. Wanneer bij iemand geestelijke kwaliteiten in disorder zijn, dan kun je dus compenseren met geestelijke kracht. Maar is de wanorde stoffelijk, dan zult u in moeten grijpen met en vanuit uw materie. Om dit goed te doen moet u begrijpen, wat nodig is voor de verandering die u wenst. Je kunt soms zien dat een mens met een beetje meer geestelijke harmonie en kracht ook lichamelijk beter en verstandiger kan worden enz. Dan moeten wij die mens dus geestelijke kracht geven, ook al zijn de symptomen van meer stoffelijke aard. Zouden wij zo iemand stoffelijke kracht geven, dan is de kans groot, dat de wanorde alleen maar groter wordt. Je ziet dit trouwens op andere gebieden ook: Wanneer je mensen helpt om zelf iets te doen, worden zij vaak snel verstandiger. Dan gaat het ook verder goed. Geef je hen zo maar, wat zij denken nodig te hebben, dan gaat het alleen maar slechter, want dan denken zij er steeds minder over om ook zelf iets te doen. Het zou ook goed zijn dit in verband met ontwikkelingsgebieden te onthouden.

Deze regel is dus wel aanvaardbaar, naar ik meen. Ik koppel hieraan een regeltje, dat ik zelf heb gemaakt: Wanneer wij innerlijk of gevoelsmatig een harmonie met een ander voelen, dan is het zonder meer mogelijk om elke geestelijke kracht over te dragen zo deze in ons is en elke geestelijke harmonie naar de ander te projecteren, mits deze voor ons bereikbaar is. Indien het echter gaat om stoffelijke waarden zal, zelfs indien wij met geestelijke krachten willen werken, een scherpe erkenning van de materie noodzakelijk zijn en is deze erkenning belangrijker dan de geestelijke gevoelens om te komen tot een doelmatige reactie en bereiking.

Ik geef een voorbeeld op basis van genezing, daar dit de meest bekende praktijk is. Indien u wenst, kunt u zo dadelijk voorbeelden op een ander terrein vragen. Wanneer iemand ziek is, zo kun je vaststellen dat deze mens in de eerste plaats enige geestelijke energie nodig heeft. Dan vraag je niet verder hoe of wat, maar geef je die geestelijke energie gewoon zonder verdere bepaling. De rest komt dan vanzelf wel in orde. De mogelijkheid bestaat echter ook, dat je een zuiver lichamelijk defect ontdekt. Wil je dit in het bijzonder genezen, dan dien je je te concentreren op dit defect. Vraag je af, hoe het eruitziet, wat het zou zijn, hoe het in orde zou moeten komen. Hierbij gaat het dus om een zeer stoffelijke voorstelling. Indien je constateert dat er ergens een breuk bestaat in een neuronketen - een zenuwstreng - dan stel je je voor, dat de einden die los zijn, door jou als touwen naar elkaar worden toegesjord, waarop je er een knoop in legt, zodat de zenuwsignalen weer door kunnen gaan. De voorstelling is dan vreemd en zelfs onjuist. Maar een dergelijk stoffelijk beeld, hoe juist of onjuist ook, is noodzakelijk, daar je hier je eigen krachten, je levenskracht dient te geven en deze alleen op genoemde wijze redelijk juist kunt kanaliseren.

Naast de vuistregels die ik u reeds gaf, bestaan er ook vele z.g. hoog-magische en zelfs zwart-magische regels. Deze laatsten laat ik buiten beschouwing, van de z.g. hoog-magische regels wil ik u wel iets vertellen.

Naarmate ik in mijzelf sterker uitgrijp naar het vormloze, zal het geheel van de kracht die door mij werkt, groter zijn. Hoe hoger het begrip, waarop je je afstemt, hoe groter ook het potentiaal zal zijn van de kracht, die je aanboort. Je moet die kracht natuurlijk zelf kunnen verwerken, de spanning daarvan verdragen. Maar wanneer je je iets kunt voorstellen, dat met een dergelijke kracht harmonisch is, dan heb je er ook wel de capaciteiten voor.

Een tweede regel van deze aard is naar ik meen voor vele mensen nog bruikbaar en luidt: Wanneer ik in mijzelf uitgrijp naar het totale weten en mijzelf daarbij niet meer met gerichte gedachten bezighoud, ontstaat in mij een totaliteit van weten, die later bij bewuste handelingen gekanaliseerd kan worden. De hoogste wijsheid kan op aarde worden uitgedrukt langs deze weg, zover op aarde middelen daartoe bestaan. Elke mens kan doordringen tot de hoogste wijsheid, elke mens ook kan deze volgens zijn wezen en inhoud weergeven. Een mooie regel die erop neer komt, dat, zo u durft doordringen in de wereld van het goddelijke - noem het desnoods het onwezenlijke - tot er niets meer denkbaar voor u blijft buiten mogelijk een vibratie, een licht, dat zo helder is, dat het bijna duister voor u wordt, mag u stellen: Alle kennis hier aanvaard ik. U blijft dan verder stil wachten. Wanneer u weer bewust bent van uw eigen wereld, kunt u kennis en feitenmateriaal putten uit u zelf en daarbij zover gaan als de middelen, waarover u beschikt maar toereikend zijn om het besepte tot uitdrukking te brengen.

Een andere regel is in dit verband ook wel interessant. Het duister en het Licht van de mens liggen besloten in wat men nu zijn onbewuste noemt. Hierin echter is een evenwicht bepaald vanuit het bovenbewuste. Het werkelijke Ik bepaalt het evenwicht van het onderbewuste. Hierdoor kan een beroep op het onderbewuste, mits harmonisch gedaan, het geheel van de eigen mogelijkheden duidelijker doen zien. Indien je niet weet, wat je wel en niet kunt bereiken of doen, kun je langs deze weg dus aanvoelen, wat er aan de hand is.

Ik heb nu nog enkele regeltjes voor u die u maar niet al te zwaar moet nemen. Het zijn eigenlijk meer curiositeiten:

Wanneer ik een schat zoek, kan ik mij beroepen op de natuur. Indien ik de natuur vraag mij te geleiden, zal ik zonder meer kunnen gaan tot aan de schat. Om dit echter ook voor mijn bewustzijn duidelijk te maken, draag ik dan met mij een roede - waarschijnlijk doelt men hier op een wichelroede - die mij niet zal aanduiden waar te gaan, maar wel zal zeggen, waar stil te houden en te graven. Een mooie regel uit een vereenvoudigd boek over magie, dat stamt uit ongeveer de 14e eeuw. Er worden meerdere van dit soort technieken beschreven, waarvan een deel langere tijd ook door de toenmalige geneeskunde werd overgenomen. Ook daarin wist men soms niet, wat te denken of waar te gaan en gebruikte dan een wichelroede om de zetel van een kwaal te vinden. Het zonderlinge hierbij is, dat bepaalde geneesheren langs deze weg vaak tot een bijzonder juiste diagnose kwamen. Alleen wisten zij de juiste geneesmiddelen niet altijd te vinden en volstonden dan met toverspreuken en waardeloze pillen en dranken. Maar dat schijnt zelfs nu nog wel eens voor te komen. Alleen zijn degenen die het nu doen, in verhouding wel veel geleerder.

In een boek uit begin 1500 staat: Daar al het leven denkt, zal ik de gedachten van alle leven kunnen lezen. Ga dus tot de boom en richt u op haar wortels - men schijnt aan te nemen dat een boom met de wortels denkt. Het beeld dat zij u geeft, zegt u: wanneer de vruchten de eerstvolgende maal rijp zullen zijn. Dit kan men gebruiken om de loop der jaargetijden en de juiste zaaitijden te bepalen.

Zonderlinge zaken, nietwaar? Eveneens wat zonderling, maar toch zelfs in uw dagen soms nog wel bruikbaar, is de volgende regel: Zie naar de geborende maan - de wassende maan dus - en roep deze aan bij haar naam. Stel u open door u neer te leggen in het veld. Zij zal u antwoorden.

Daar gij u op de maan beroepen hebt, zult gij u op dezelfde plaats leggen, wanneer de maan vol gewassen is. Daar zult gij dan de volle openbaring verkrijgen, die gij begeert. Overigens is het curieus, dat deze regel niet alleen gevolgd werd door mensen, die bv. een schat wilden vinden of een orakel verlangden, maar ook door mensen die wilden weten, hoe zij zo voordelig mogelijk hun ziel aan de duivel konden verkopen. Nu komt dit natuurlijk niet meer zo vaak voor. Er is nu AOW en de mens van heden heeft wel niet zijn ziel, maar toch wel zijn vrijheid verkocht voor absolute zekerheid. Maar het licht van de maan veroorzaakt inderdaad bij velen levendig dromen, die uitsluitsel kunnen geven op vragen die men zichzelf gesteld heeft.

De mensen van weleer dachten overigens dat de gehoornde maan twee gezichten had: dat van wijsheid en het gezicht van de demon of de hel. Wat niet zo vreemd is, wanneer wij beseffen dat een dergelijke dualiteit ook werd gesteld in de Ishtar-verering, terwijl ook bij Isis twee gezichten worden aangenomen.

Overigens had men in het verleden raad voor alles. Zo staat in een van de 'magische A' boeken van toen: Zo gij uw ziel aan de duivel wilt verkopen, zult gij gaan naar de kruising van wegen en de krachten oproepen, zoals dit in Thessalië gewoon was. Het is een 13e eeuwse monnik die dit recept geeft en de Thessalische werkwijze, waarop hij doelt, bestaat uit het trekken van enkele cirkels en het stoken van een vuurtje.

Hij raadt dan verder aan: Roep de naam van hem die gij begeert te aanschouwen drie malen achtereen en herhaal dit drie malen. Daarna zult gij een verschijning zien. En dan komt het belangrijkste: Zeg hem uw wensen, maar teken niet onmiddellijk. Verkoop altijd onder een conditie, welke zo gekozen wordt, dat gij het contract kunt ontwijken. Een handige jongen die monnik. Overigens is zijn werk de basis van vele duivelslegenden die in een latere tijd verteld worden.

Ik heb u deze vreemde spreuken voorgelegd om u duidelijk te doen zien, dat er in die magie ook heel wat is, wat geheel of voor drie vierde humbug is. Wanneer u met de oude magie bezig bent en mogelijk de gegeven regels zou willen gebruiken, dient u dus wel te beseffen dat er heel wat humbug in voor komt. En wanneer u ooit te maken krijgt met een grimoire of een magisch handboek van latere datum als bv. Le grand Albert, moet u het volgende onthouden: Elk magisch boek dat magische recepten bevat, die werkzaam zijn, is geschreven in een soort code. Wie deze code niet kent, zal nooit juist kunnen handelen en dus ondanks zijn vaak zeer grote inspanningen niets kunnen bereiken. Wie over voldoende kennis beschikt, zal echter de geschriften kunnen vertalen. Dit is zeer belangrijk. Indien u dus de code niet kent, moet u a.u.b. geen formules uit toverboeken proberen. Dat kan dan zelfs levensgevaarlijk zijn.

Ook het volgende dient u goed te onthouden: Vele middelen brengen ons dichter bij een andere werkelijkheid. Degenen die opium of opiaten gebruiken, verbinden zich zo met een duistere wereld die alleen door bewusten overwonnen kan worden. Indien men onder invloed van dergelijke middelen ook maar slechts denkt aan een demon, wordt deze tot werkelijkheid voor u. Onthouden dus dat opium en opiumderivaten voor eenieder, die zich met deze zaken bezig wil houden, bijzonder gevaarlijk zijn.

Hetzelfde boek stelt: Andere middelen - waarbij o.m. de peyotl wordt genoemd - brengen de mens in contact met de Lichtende werkelijkheid, die buiten hem ontstaat. Dergelijke middelen kunnen gebruikt worden voor het verkrijgen van waardevolle visioenen en contacten, echter alleen indien zij in gezelschap gebruikt worden. Bij gebruik in eenzaamheid doen zij vaak de menselijke geest van het lichaam wegdwalen, waar door ernstige ziekten kunnen ontstaan. Ik wil hier opmerken, dat deze twee regels volgens mij geheel juist en terzake dienende zijn. Ik zou hieraan toe willen voegen - al wist men dit vroeger niet: indien u gebruikmaakt van lsd of andere op moederkoren gelijkende producten, zo komt u in contact met uw innerlijke werkelijkheid. Deze is echter dermate complex, dat men daarin kan verdwalen. Daarnaast omvat deze innerlijke werkelijkheid zoveel grotere en belangrijker beelden, dan als men zich deze bewust voor kan stellen, dat men hierdoor sterk geschokt kan worden.

Daarom mogen, zelfs voor het edelste doel, dergelijke middelen alleen gebruikt worden, wanneer een deskundige en geestelijk zeer goed afgestelde begeleider aanwezig blijft gedurende de gehele periode van veranderd bewustzijn. Is dit niet het geval, dan zijn alle ervaringen, ondanks de schijn van het tegendeel, gemeenlijk negatief voor de mens.

Nu nog enkele vuistregels, die mogelijk minder belangrijk zijn in de magie, maar op uw eigen gedrag slaan:

a. Wie hogere magie wil bereiken en wil werken met witte krachten, zal er goed aan doen voor elk groot werk zich t.m. zeven dagen van dierlijk voedsel te onthouden. U meent misschien dat dit gekheid is, maar het gestelde is inderdaad wel juist. Dierlijk voedsel heeft nu eenmaal de neiging in de mens interne afscheidingen te beïnvloeden en de zo ontstane invloed zal niet altijd passend zijn voor de hogere invloeden, die men op wil roepen.

Verder: Wie voor korte tijd met lichtende kracht bewust wil werken, zal zich concentreren door de ogen te sluiten, niet te horen naar al wat buiten hem is, tot in hem stilte is ontstaan. Daarna zal hij onmiddellijk de kracht aanroepen. Ook deze regel die overigens werkelijk rond 1600 werd gesteld, is geheel juist. Er is niets tegen dat u zich onthoudt van dierlijk voedsel. Wanneer u veel aan incantaties en rituele witte magie wilt doen, is het ook wel verstandiger. Wanneer je echter ook maar iets wilt doen langs magische weg, onverschillig hoe vaak je iets doet en hoe goed je het beheerst, is voor een maximum resultaat die korte periode van concentratie en tot innerlijke rust komen zeer belangrijk.

Nog een wat vreemd klinkende regel, die toch waar en juist is: Wie uitgrijpt naar hogere krachten en in zich het beeld niet kan vinden, bidde tot God en elke heilige, die hij verkiest en zich kan voorstellen. Door dit gebed zal de innerlijke werkelijkheid sterk benadrukt worden en indien men daarna, in rust, afwacht, zal zelfs het verblindende Licht zich in de mens kunnen manifesteren. Denk niet dat dit een grap is. Bidden kan erg belangrijk zijn. Niet, omdat God aan de telefoon zit om te luisteren, wat de kinderen nu weer nodig hebben, maar omdat wij, door ons op het hoogste wat wij kennen te richten, ons los maken van onze eigen beperkingen. Juist dan kunnen wij alles in onszelf aanvaarden. Wij hebben trouwens in het begin reeds enkele vuistregels besproken, die hierop duiden.

Wat zou ik u nog verder aan vuistregels voor moeten leggen? Naar ik meen is het voorgaande reeds voldoende. Ik kan nu natuurlijk nog gaan vertellen over riten, geluiden e.d., maar dat hebben wij reeds zo vaak gedaan. Wel kan ik u het volgende nog even zeggen:

Wij moeten onthouden dat de trillingen die wij voortbrengen, bepalend zijn voor de mogelijkheid tot overdracht van krachten naar anderen of het oproepen van krachten. Hierbij gaat het om het geluid. Wanneer je de juiste klank weet te vinden, laat je a.h.w. zelfs God doordringen in het geluid en dit zullen anderen ervaren en aanvoelen. Magisch kun je met klankmagie veel doen, maar dit lijkt mij niet terzake doende op het ogenblik. Daarom nog een laatste opmerking, voor ik ga sluiten met mijn inleiding. Dan kun u na de pauze komen met uw opmerkingen, vragen en tegenwerpingen.

Wij moeten van onze eigen mogelijkheden en middelen een zo goed mogelijk gebruik maken. Dit betekent, dat wij onze ademhaling, onze stem, onze gebaren, de wijze, waarop wij kijken zelfs, kunnen gebruiken om daarmee bepaalde krachten voor onszelf toegankelijk te maken dan wel aan anderen over te dragen. Want deze uiterlijkheden corresponderen vaak met geestelijke zintuigen, van waaruit dan hogere geestelijke krachten dan geprojecteerd kunnen worden.

Zo. Daarmee kunt u het voorlopig even doen. Indien u van een andere mening bent, kunt u dit na de pauze zeggen. Was iets onduidelijk, zo zal ik trachten het u duidelijker te maken. Indien u meent dat iets van hetgeen door mij gezegd was onzin is, zo ben ik bereid ook daarop in te gaan, mits u mij wel met redenen omschrijft, waarom u het onzin vindt.

Ik dank u zover voor uw aandacht en wens u een aangename pauze.

BEANTWOORDING VRAGEN

Zo vrienden.

Ik hoop, dat u een prettige pauze hebt gehad. Ik zal nu beginnen met de schriftelijke vragen.

Vraag: Wat u zei over vaardigheid, die je zelf moet verwerven, geldt dit ook voor geloof?
Antwoord: Geloof moet je ook zelf verwerven door voor jezelf uit te maken, wat je zelf gelooft. Vele mensen hebben een godsdienst die hen dicteert, wat zij zouden moeten geloven, wanneer zij er tijd voor zouden hebben om na te denken, over hetgeen zij werkelijk geloven. En dat is natuurlijk geheel verkeerd. Het is beter dat je aan zeer weinig dingen gelooft, maar dan wel bewust, geheel en volledig. Om tot het besef van het geloof dat je waarlijk hebt, te komen, dien je je af te vragen, wat je innerlijk nu volledig aanvaardt. Niet dus wat je redelijk meent te kunnen aanvaarden, maar wat je innerlijk en gevoelsmatig geheel aanvaardt.

Vraag: Er werd eens gezegd: vergeet een zekere persoon en deze zal zich waarschijnlijk juist dan weer aangetrokken voelen tot de mens die zich niet meer met hem bezighoudt. Hoe zit dit?

Antwoord: Wanneer je je op aarde of in de sferen te veel voortdurend met iemand bezighoudt, stoot dit af. Wanneer je bv. een kind voortdurend aanspreekt en tracht het naar je toe te lokken, kijkt het op de duur niet meer naar je. Wanneer je alleen kennisneemt van het feit, dat het kind er is en dan gewoon met je eigen bezigheden verder gaat, is de kans groot dat het kind iets gaat doen om je aandacht te trekken. Zo zijn er op aarde mensen die zich zo druk bezighouden met iemand die kort geleden is overgegaan, dat die geest eenvoudig de kans niet eens krijgt, zijn normale bewustwordingsproces normaal en ongestoord door te maken. Dit betekent dat de aandacht die je krijgt, hoe goed ook bedoeld, in feite een last is. Je zult daarop maar zelden reageren en zo je dit al doet, is het meestal negatief, boos. Laat je iemand die is overgegaan met rust, dan is de kans veel groter dat zo iemand - er is neem ik aan een band - toch eens even komt kijken, hoe het gaat. Dan kan je een contact opnemen, dat voor beide partijen harmonisch is. Vergeet echter niet dat een geest in een geheel andere wereld dan de menselijke moet leren leven, zodat er vooral in de eerste tijd vaak maar weinig energie overblijft voor contacten op aarde, die niet als dringend noodzakelijk worden ervaren. Naar ik meen is dit een voldoende antwoord op deze wat cryptisch gestelde vraag.

Vraag: In vroegere eeuwen zijn technische prestaties geleverd die wonderbaarlijk genoemd moeten worden, gezien de kennis en de hulpmiddelen die men toen bezat. Heeft men daarbij soms magie gebruikt? Als voorbeeld noem ik de voegloze muren in Peru.

Antwoord: U denkt dan ook aan de piramidebouw, Stonehenge e.d. Inderdaad werd bij de bouw van een aantal van deze werken gebruik gemaakt van wat men toen magische principes noemde. Deze magische methoden werden zowel gebruikt bij de bewerking van de steen, als bij het verplaatsen en plaatsen daarvan. U dient zich wel te realiseren dat die magische krachten toch niet zo heel erg groot waren. Het is dus niet zo, dat iedereen met magie een piramide bouwde of stenen tot voegloze muur stapelde. Wel is het zeker dat men, dankzij deze principes, de stenen gemakkelijker kon manipuleren, vooral daar tijd van weinig of geen belang scheen bij deze werkzaamheden.

Vraag: Kunt u iets meer zeggen over de voegloze muren?

Antwoord: Iets wel, ofschoon het weinig met magie te maken heeft. Het belangrijkste bij deze muren was het systeem dat men gebruikte om de aan de 'voeg' liggende vlakken te slijpen en zo vlak te maken, dat door druk plus adhesie reeds een echte binding ontstond. Deze vlakken werden met warmte behandeld en vervolgens gepolijst. Vergeet hierbij niet dat men vroeger over een muur rustig 50 jaren deed, terwijl men nu liefst een gehele stad in een jaar op zou willen werken, wat grote verschillen vooral in kwaliteit en werkwijzen met zich brengt.

Vraag: U stelt, dat geloof in feite een soort emotie is. Kun je dan niet zonder emotie komen tot een geloof, op basis van weten en kennen?

Antwoord: Neen. Laat ons nuchter zijn: Alles wat wij omtrent welk geloof ook verstandelijk menen te kunnen weten en zeggen, is gebaseerd op onbewijsbare 'feiten', die wij dan maar aannemen, plus een aantal uitspraken van anderen, waar eveneens niets achter staat. Wij beredeneren dan ons gelijk en zeggen: zo was het, zo werd het gezegd, dus dat is ook de waarheid. Het verstandelijke geloof met al zijn argumenten is volgen mij dan eerder een soort defensief mechanisme, waardoor men een zelfrechtvaardiging wil verkrijgen, zo iets van: Wij leven nu eenmaal zo en daarom moet, wat wij geloven, juist zijn.

Alle middelen zijn goed om dit voor anderen aanvaardbaar of waarschijnlijk te maken. Of het is een: Zo moet de mens leven. Ik doe dit zelf, eis dit van anderen en baseer mijn verwachtingen voor een hiernamaals daarop, dus moeten die uitspraken wel van God komen. Een dergelijke benadering is volgens mij foutief. Wanneer je iets in jezelf emotioneel aanvaardt, gelooft, is de formulering verder niet belangrijk. Het is dan ook niet belangrijk, of je spreekt over God de Vader, Allah of Brahman - om er een paar te noemen - als de bron van het leven en de rechtvaardiging van je gevoelens. Die woorden zeggen niets. Het zijn alleen maar namen die wij geven aan iets, wat wij in onszelf ervaren. De naam kan door vele mensen gebruikt worden, terwijl eenieder daarmee in feite toch weer iets anders bedoelt.

Maar bij een innerlijk geloof is dit geloof het enige werkelijk belangrijke. De formuleringen zijn niets veel meer dan het lijstje, dat je daarom heen zet, het kader waarin je dit gevoel uitdrukt, opdat je het in je wereld kunt uitdrukken en beleven. Ongeacht de formuleringen is er dan m.i. sprake van een innerlijk en niet van een verstandelijk geloof. Op het ogenblik dat wij echter moeten gaan argumenteren om de juistheid van ons geloof te bewijzen aan anderen en onszelf, geven wij daarmee gelijktijdig reeds toe, dat dit geloof voor ons geen volledige innerlijke zekerheid is. Dat is het wonderlijke: Wanneer wij in onszelf zeker zijn, hebben wij de behoefte niet om te argumenteren. Dit kan wel het geval zijn, wanneer ons geloof een soort dressuur is, het gevolg van een soort hersenspoeling tijdens de jeugd, terwijl wij ons in het leven niet houden aan of niet kunnen houden aan de eisen van het geloof, zoals het ons is bijgebracht. Dan is er sprake van een worstelen met een gedragspatroon, wat niets meer van doen heeft met innerlijke waarheid, erkenning of aanvaarding.

Vraag: Stel dat elke mens wel bepaalde zekerheden heeft. Waar komen die dan vandaan?
Antwoord: Het geijkte antwoord op deze vraag zou luiden: van God. Maar dat zou een dooddoener zijn, ook al is het moeilijk hier een redelijk aanvaardbaar en algemeen geldend antwoord te geven. De zekerheden van de mens, zijn innerlijke zekerheden dan, zijn naar ik meen het gevolg van zijn superego, zijn werkelijke Ik. Dit manifesteert zich bewust in hogere werelden. Een deel van de ervaringen, zo opgedaan, dringt tot de materie door, maar kan hier niet bewust beleefd worden, zodat het eerder een gevoelsmatige zekerheid wordt, een aanvaarden van zaken die niet geheel bewijsbaar of zelfs te begrijpen zijn. Daar komt het geloof dus volgens mij vandaan, wanneer het echt is.

Wat het is? Volgens mij een beseffen en ervaren op het hoogste niveau door het Ik, waarbij de details niet in de stof te ervaren of te begrijpen zijn, maar waarbij de conclusie van de ervaringen op het hoogste niveau worden geprojecteerd in de stof als onbewezen zekerheden. Het bovenbewustzijn speelt hierbij naar ik meen een rol, terwijl voor de vorm van de aanvaarding ook een gemeenschappelijk bovenbewustzijn een rol zou kunnen spelen. De mens echter verkrijgt zo een innerlijke kracht en niet bewust te uiten kennis, die hij op zijn beurt gebruikt om op zijn wereld aan stellingen e.d. een werkelijkheidsinhoud te geven die hij op zuiver stoffelijke basis niet zou bezitten.

Vraag: Is de emotie een kracht, die men daaraan toevoegt?
Antwoord: Neen. De emotie is de reactie die de niet bewuste mens ervaart op een innerlijk weten, dat hij niet kan formuleren, ofschoon deze zekerheid voor hem wel een innerlijke kracht betekent. De emotie lijkt mij dan ook voornamelijk een overdracht van een kracht van hogere geestelijke waarde, die de materie bereikt, maar verstandelijk niet verwerkbaar is en dan wordt omgezet in een emotionele toestand.

Door die emotionele toestand ontstaat een vertroebeling van de menselijke redelijkheid en daardoor komt men tot de aanvaarding van formuleringen, die waarschijnlijk slechts zeer ten dele, of mogelijk zelfs geheel niet, weergeven wat de innerlijke ervaring betekent.

Vraag: U stelt dat discussiëren over een geloof betekent dat je het zelf niet geheel aanvaardt. Maar er zijn toch ook mensen die de drang voelen een geloof te verspreiden en daarover dus vanzelfsprekend discussiëren.

Antwoord: Wanneer je discussieert of theologiseert om een ander te bekeren, ga je uit van het standpunt: Ik moet de ander duidelijk maken, dat ik gelijk heb....

Vraag: De apostelen deden dit toch ook?

Antwoord: Niet, als zij volgens Jezus' woord handelden. Hun Meester sprak n.l.: Ga uit en verkondig aan alle volkeren. Neem geen spijs voor de weg en geen tweede paar sandalen mee. Ga binnen in het eerste huis in een stad. Zo men u daar niet aanhoort, ga verder naar het tweede huis en zo men u daar niet aanhoort, ga verder, tot men u aanhoort. Dit is overigens geen letterlijk citaat uit de bekende evangeliën, maar ook daarin kunt u deze uitspraak nog aantreffen. De verkondiging voor de apostelen was dan ook iets anders dan de zending van deze dagen: het was geen argumenteren, maar een vertellen en duidelijk maken. Wanneer je stelt tegenover een ander: dit geloof ik, dan is dit voor mij geheel aanvaardbaar. Maar wanneer je dan het geloof van de ander aan gaat vallen en stelt dat degene die anders gelooft, niet geheel deugt, geef je volgens mij blijk van onzekerheid t.a.v. je eigen geloof. Agressiviteit tegenover het 'heidendom' kan volgens mij alleen dan bestaan, wanneer je geloof voor jou wel een levenshouding en mogelijk maatschappelijke waarde is, maar niet gedragen wordt door innerlijke zekerheid.

Vraag: Stel bij genezing: een oude dame van rond 90, die een been breekt. Om dit te genezen, welke weg moet je dan bewandelen?

Antwoord: Wanneer je te maken hebt met iemand van 90 jaar en het lichaam is inderdaad zo oud in slijtage, dan zal een breuk zeer moeilijk, zoal te genezen zijn. Is de eigen vitaliteit van de persoon nog behoorlijk groot, dan hoeft je niets anders te doen dan wat extra energie te geven. Eventuele pijn kun je natuurlijk altijd enigszins wegnemen. De rest blijft een kwestie van de persoon met wie je te maken hebt, diens conditie enz. De grote fout die veel mensen maken, is, dat zij stellen dat iemand, die in tijd 60 jaren oud is, inderdaad zo oud is, ook lichamelijk. Toch ken ik 60-jarigen die lichamelijk jonger zijn dan anderen, die in tijd maar 25 jaren oud zijn. Bij genezing zal men altijd rekening moeten houden met de werkelijke leeftijd van het lichaam. Is de slijtage te groot, zo zal men geen bijzondere resultaten tot stand kunnen brengen, zelfs niet met magie.

Vraag: Is geloof bovennatuurlijke magie?

Antwoord: Neen. Geloof is een weten, dat boven de menselijke natuur of de menselijke redelijkheid uit kan stijgen. Maar op het ogenblik dat men binnen een religie met bv. sacramenten werkt, heeft men inderdaad te maken met magie. Daarmee zal men soms dingen tot stand brengen, die boven de redelijke menselijke vermogens uitgaan en niet begrepen worden in oorzaak. Ik geef graag toe dat men met sacramenten en riten, zoals die in elke godsdienst wel bestaan, soms inderdaad resultaten bereikt die menselijk redelijk niet verklaarbaar zijn. Maar mag je nu ook van het bovennatuurlijk spreken? Ik meen, dat dat onjuist zou zijn. Een sacrament is bv. een ritueel, waarin wij bepaalde krachten proberen te verzamelen en uit te storten. Op zich is dit een geheel natuurlijk proces, dat alleen de redelijke vermogens van de mens wat te boven gaat. Maar voor mij is het daarom nog niet bovennatuurlijk.

Vraag: Is iets beleven sterker dan iets geloven?

Antwoord: Je gelooft eerst iets, wanneer je het innerlijk beleeft.

Vraag: U sprak over het onbewuste en onderbewuste. Bestaat er ook niet iets als bovenbewustzijn?

Antwoord: U hebt kennelijk niet goed geluisterd, daar ik zowel het bovenbewustzijn van de mens als het gemeenschappelijk bovenbewustzijn heb genoemd. Maar het onbewuste is voor de mens het geheel van hetgeen zich aan zijn redelijk herinneringsvermogen onttrekt.

Dit zijn dus dingen die er zijn of zelfs deel van ons zijn, maar waarvan wij ons op het ogenblik niet bewust zijn. Het onderbewuste duidt dat deel van het menselijk bewustzijn aan - inclusief vele geestelijke waarden - dat begraven is onder het waakbewustzijn en zo niet tot uiting komt, maar wel invloed kan hebben op het verloop der dingen en de wijze, waarop bewuste reacties plaats zullen vinden.

Dan is er het bovenbewuste: datgene, wat wel emotioneel ervaren wordt, maar waarvoor geen redelijke uitdrukkingsmogelijkheden bestaan in het Ik. Dit omvat zowel meer goddelijke als geestelijke waarden als intuïtie, het aanvoelen van feiten enz., zonder dat men over middelen of kennis beschikt om de feiten te omschrijven of te constateren. Ten laatste is een gemeenschappelijk bovenbewustzijn, dat het best omschreven kan worden als de totale gedachtenuitstraling van de gehele mensheid, waarin eveneens geestelijke elementen een rol kunnen spelen en wederkerige beïnvloeding mogelijk is, zodra er voldoende gelijkheid in denken of streven en concentratie bij verschillende mensen ontstaat.

Vraag: Wat wordt in dit laatste bovenbewustzijn vastgehouden?

Antwoord: Alle factoren uit het verleden, zolang die nog voortleven kunnen in de mensheid. Geestelijke waarden kunnen eveneens in het gemeenschappelijke bovenbewustzijn voortbestaan, terwijl zij in het directe bewustzijn van de mensen op aarde reeds uitgedoofd of tijdelijk verloren zijn. Het uit zich dus voornamelijk alleen in de gevoelsreacties van de mens - iets wat gemeenlijk alleen vervalst tot uiting komt. Daarnaast treffen wij hierin de gehele kennis van de mensheid aan, zoals deze op het ogenblik bestaat. Zij kan vanuit het bovenbewustzijn door harmonie bereikt worden. Een van de verklaringen is die, welke men geeft voor het veelal ongeveer gelijktijdig uitvinden van hetzelfde op verschillende plaatsen op de wereld. De details verschillen dan wel wat, maar het principe blijft gelijk. Verder speelt in het gemeenschappelijk bovenbewustzijn de relatie mensheid-aarde een rol, waarbij de aarde als een soort persoonlijkheid kan worden beschouwd.

Vraag: U zegt dat mensen het hoogste Licht op kunnen wekken. Kan men dit dan verdragen?

Antwoord: Wie deze kracht kan wekken, kan haar ook verdragen. Want de mogelijkheid tot opwekken is gebaseerd op het bezitten van een geestelijke inhoud, die ook een beschermen van eigen lichaam mogelijk maakt.

Vraag: Dient het kazuifel van de priester om hem tegen de hoge krachten die hij oproept, te beschermen?

Antwoord: Onwaarschijnlijk. Indien men deze gewaden inderdaad als bescherming van node meent te hebben, duidt men daarmee aan, dat men niet over een voldoende geestelijke inhoud beschikt om harmonisch te zijn met de krachten die men zoekt te wekken. Maar dan kan men die krachten ook niet tot uiting doen komen.

Vraag: Omschrijft de bijbel het geloof niet juist?

Antwoord: Men beroept zich overal op heilige boeken, om de juistheid van zijn geloof en de juiste wil Gods aan te tonen. Maar daar vele volkeren dit doen en elk van hen eigen boeken, eigen goden en eigen goddelijke wetten hanteert, lijkt het er vaak op, dat er eerder sprake is van een grote reeks goden, die onderling concureren om de anderen zieltjes af te snoepen. Voor mij kunnen die boeken een inzicht geven in het geloof van de mens, in overleveringen van de mensen en zelf een wijsheid geven die behoorlijk hoog staat, maar voor mij kunnen zij geen algehele waarheid bevatten. Ik geloof n.l. in een kosmische God, die alles omvat en behelst.

Vraag: Hoe komt magie in deze moderne tijd tot uiting?

Antwoord: Onder meer in bepaalde kunstuitingen. De werkelijke kunstenaars van heden laten zich vaak leiden zonder bewust te scheppen. De basis van hun werk ontstaat zonder bewuste opzet. Daarna leest men zijn werk en accentueert het om het voor anderen leesbaarder te maken. Ook in het gebruik van de moderne massamedia tref ik bepaalde magische elementen aan. Hier gebruikt men suggestie en vormen van hypnose.

Men hanteert klanken om woorden te scheppen die invloed op de mensen hebben, etc. Reeds in het openbaar vinden wij dus reeds toepassingen van magie. Daarnaast zijn er heel veel verborgene toepassingen die ik niet nader zal bespreken.

Woorden van heden blijken vaak als magische formules op de mensen in te werken. Wat dacht u bv. van 'inspraak'? Op zich is dit onzin. Want inspraak wordt niet gezien als democratisch recht eigen mening tot uiting te brengen, mits men zich aan de meerderheid of gekozen leiding onderwerpt, maar wordt beschouwd als recht om eigen inzichten ook tegen de wil en het belang van anderen voortdurend zodanig naar voren te brengen dat de mogelijkheid tot het nemen van snelle beslissingen - die toch vaak nodig zijn - niet meer bestaat. Volgens mij is de mogelijkheid op korte termijn tot een beslissing te komen altijd nog belangrijker dan de mogelijkheid dat eenieder zijn wensen en inzichten volgens eigen lust en tot eigen tevredenheid laat horen, zonder dat er iets gebeurt. Dan komt immers op de duur eenieder in de ellende op een wijze die niet noodzakelijk zou zijn geweest, wanneer men zijn opvattingen omtrent inspraak wat meer beperkt had.

Vrienden, wij moeten gaan afsluiten. Wij spraken over magische vuistregels die u kennelijk niet veel hebben gezegd, wanneer wij afgaan op uw vragen. Maar mogelijk neemt u er iets van mee of gaat u het geheel nog eens na. Ik heb u regels gegeven die u bij elk magisch streven in het oog dient te houden. Want zo wij al over magie moesten spreken, diende dit zo te geschieden, dat u er enig praktisch nut van zou kunnen hebben. Ik wil u nu nog enkele punten geven die geen magische vuistregels zijn, maar die volgens mij toch voor de meesten van u zeer bruikbaar zullen zijn in de praktijk.

Indien u problemen hebt, indien u zich ziek voelt, zal het eerste wat u moet doen altijd weer een zo goed mogelijk je ontspannen zijn. Eerst dient men tot rust te komen. Trekt men hiervoor steeds weer enige tijd uit - 5 min. tot een half uur - dan zult u zowel met uw moeilijkheden als uw ziekte beter in staat zijn tot juist reageren en beschikt u over meer reserves

Indien u een beroep wilt doen op innerlijke krachten, zo is het het beste dit te doen in de vorm van een aanroeping. Wanneer u bijstand van welke aard ook verlangt en niet in staat bent tot een introspectief proces te komen, waarbij het hoogste wordt bereikt, kunt u zich beroepen op mensen die zijn overgegaan, zowel heiligen als kennissen. Men kan zich zelfs op God of bepaalde natuurkrachten beroepen in dergelijke gevallen. Doe dit echter niet in dwingende vorm, maar als een tot een bepaalde persoon gerichte kreet om hulp. Zo stelt u zich open voor hulp. Maar verwacht deze hulp niet in de vorm van woorden. Ga daarna gewoon verder met uw bezigheden. U zult ontdekken dat uw eigen pogen tot betere resultaten dan normaal bereikt, terwijl u a.h.w. geleid wordt.

Ten aanzien van geestelijke contacten deze raad: Bij elk geestelijk contact moeten wij eerst de persoon vinden. Afstelling op de persoon van de geest of de sfeer die men wil bereiken, is het meest belangrijke. Eerst daarna kan men een eigen boodschap zenden. Maak deze kort en wacht geduldig op antwoord. Realiseer u, dat ook emotionele veranderingen, prikkelingen in de huid e.d. als antwoord kunnen gelden. Wanneer u de vragen varieert en rekening houdt met de variatie in de antwoordende impulsen, ontstaat zo een voor u te duiden respons-systeem.

Ook contact met mensen op afstand kan op de voorgaand omschreven wijze beter slagen; besef dat u enige telekinetische mogelijkheid bezit. Een je duidelijk voorstellen van het begeerde resultaat - zelfs bv. bij dobbelen - zal het bereiken van dit resultaat sterk bevorderen.

Indien u in contact komt met medemensen, ga niet uit van alles wat u wilt, meent, wilt doen. Tracht eerst de sfeer van de ander te proeven. Blijf tot op het ogenblik dat u dit gelukt, zo veel mogelijk neutraal. Is een sfeer eenmaal aangevoeld, reageer dan niet volgens een eigen schema, maar laat u leiden door de wijze waarop die sfeer in u is aangeslagen. U zult ontdekken dat communicatie tussen mensen zo veel eenvoudiger wordt en zelfs het aan anderen overdragen van bepaalde krachten eenvoudiger, met minder verlies en sneller, succesrijker zal gebeuren.

Nog een laatste tip: Wanneer iets gezegd wordt moet je altijd allereerst uitgaan van de letterlijke betekenis, zoals deze algemeen gangbaar is. Eerst daarna kun je, wanneer dit kennelijk niet klopt, je af gaan vragen: Heb ik mogelijk iets verkeerd verstaan of begrepen? Ga steeds à priori uit van de letterlijke betekenis, zo zorgt u ervoor, dat niet voor enig juist onbegrip ontstaat door uw eigen neiging tot interpreteren, alle boodschap, wijsheid e.d. u gegeven reeds vervalst wordt en daardoor onbruikbaar wordt.

Ik meen hiermee aan deze lezing een redelijk waardig slot te hebben gegeven. Want, waarde vrienden: wij kunnen dit niet genoeg zeggen - u kunt meer en u bent meer, dan u gemeenlijk u realiseert. U zult niet allen hetzelfde op dezelfde wijze kunnen leren, of op gelijke wijze en met gelijke perfectie tot stand kunnen brengen. Maar ieder van u heeft bepaalde geestelijke en paranormale eigenschappen die te ontwikkelen zijn. Probeer dan te vinden, wat uw eigen grootste mogelijkheid, uw specialiteit op dit gebied wel zou zijn. Experimenteer wat. Hebt u eenmaal een mogelijkheid in uzelf gevonden die voor u werkelijk bruikbaar en belangrijk kan zijn, werk er mee. Zo ontwikkelt u niet slechts uw persoonlijkheid, maar ook uw vermogen tot het ontvangen van geestelijke krachten, tot bewust contact met hogere geestelijke waarden. U komt dan sneller tot bewustwording, en enige inwijding, zelfs tijdens het stoffelijke leven, is dan mogelijk.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

d.d. 2 maart 1973